

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤΑΓΚΟΣ

Χρήσιμος ο κεντρώος χώρος

Είναι αλήθεια ότι το πρόσφατο συνέδριο της Δημοκρατικής Συμπράταξης δημιούργησε ελπίδες και προσδοκίες στους συνειδητούς οπαδούς του κεντρώου χώρου. Πρώτον, γιατί έπειτα από καιρό είδαν αρκετά πρόσωπα -παράγοντες της συγκεκριμένης πολιτικής τοποθέτησης- λίγο πιο αριστερά, λίγο πιο δεξιά, ή ακριβώς στη μέση, μικρή σημασία έχει πλέον, να δείχνουν με την παρουσία τους ότι επιθυμούν την ενότητα. Δεύτερον, γιατί πιστεύουν ότι ο χώρος έχει προοπτική και δεν θέλουν να τον δουν να καταλαμβάνεται από τον ΣΥΡΙΖΑ κυρίως, αλλά ούτε και από τη Νέα Δημοκρατία. Τρίτον, γιατί θεωρούν ότι το Κέντρο, με τις κάπως ευρείες

διαστάσεις του, διαθέτει ή μπορεί να παραγάγει πρόσωπα ικανά και με λογική για να εμπλουτίσουν την εξαιρετικά εξασθενημένη σήμερα πολιτική τάξη της χώρας.

Αγνωστο ακόμη πώς θα προχωρήσει και πόσο επιτυχημένη θα αποδειχθεί η προσπάθεια. Παραμονεύουν πάντα και είναι πραγματικοί οι κίνδυνοι που εκπορεύονται από προσωπικές φιλοδοξίες, άστοχες αποφάσεις και ενέργειες, ή «καπελώματα» από ισχυρούς εξωθεσμικούς παράγοντες. Επιπλέον, κανείς δεν γνωρίζει πώς θα αντιδράσουν και πώς θα συμπεριφερθούν οι ψηφοφόροι σε συνθήκες ακραίας πόλωσης, που είναι απόλυτα βέβαιο ότι θα υπάρξει, όποτε γίνουν

οι επόμενες εκλογές. Ειδικά αν, στο μεταξύ, δεν προκύψει το πρόσωπο-ηγέτης του χώρου, που θα βρίσκει ανταπόκριση στον κόσμο. Κακά τα ψέματα, η προσωπικότητα του ηγέτη και το «γκελ» που κάνει στην κοινή γνώμη διαδραματίζουν πάντα πρωτεύοντα ρόλο στην επιτυχία ενός κομματικού σχηματισμού.

Αναμφίβολα, η ύπαρξη και, ακόμη περισσότερο, η ισχυρή παρουσία ενός κεντρώου κόμματος στην πολιτική σκηνή κάθε χώρας, κυρίως ευρωπαϊκής, δεν είναι απλώς αναγκαίες, είναι εξαιρετικά ωφέλιμες. Στην Ελλάδα μάλιστα, των τεραστίων προβλημάτων και των ιδιαιτεροτήτων, με τα κόμματα των άκρων να διεισδύουν

σε πλήθη ψηφοφόρων πουλώντας αυταπάτες, δοξασίες και «νταπλίκια», είναι διπλά αναγκαίες και ωφέλιμες. Συνήθως τα κόμματα του κεντρώου χώρου και της Κεντροαριστεράς είναι σε θέση να διατηρήσουν κοινωνικές ισορροπίες, να απορροφήσουν κραδασμούς και να συμπράξουν όποτε απαιτείται, προκειμένου να κυβερνηθεί ο τόπος μέσα στο ευρωπαϊκό πλαίσιο.

Υπό αυτή την έννοια, είναι καλό έως και απαραίτητο να πετύχει η προσπάθεια που γίνεται. Αλλά για να γίνει αυτό, πρέπει να διατηρηθεί το πνεύμα της ενότητας και να «κατεβούν» στον λαό οι εκφραστές της πρωτοβουλίας.

ΑΥΓΗ Καρτερός Θανάσης

Η μεγάλη ανατριχίλα

Όταν η δροσερά Φώφη εξακοντίζει τη διακεκαυμένη κραυγή «Επιστρέψαμε», τότε ανατριχιάζουν όσοι δεν είχαν πιστέψει στη δεύτερα παρουσία των Γιωργάκη, Σημίτη, Σκανδαλίδη, Λοβέρδου, Βενιζέλου, Ραγκούση και λοιπών...

Ε, λοιπόν, επιστρέψαμε! Μ' αυτή τη μακάβρια φράση της Φώφης, συνοδευόμενη από ασορτί αχερόντιο χαμόγελο, έκλεισε το λεγόμενο συνέδριο της λεγόμενης Δημοκρατικής Συμπράταξης. Και, παρά το γεγονός ότι η αρχηγός δεν φημίζεται ούτε για το λακωνίζειν ούτε για το φιλοσοφείν της, τα κατάφερε με τις λίγες αυτές λέξεις, σκαι κυρίως με το τρομερό εκείνο «Επιστρέψαμε», να προσθέσει στην ψυχούλα μας, ήδη τρομαγμένη από το τρενάκι του τρόμου, που ονόμασαν «εργασίες του συνεδρίου», τη μεγάλη ανατριχίλα. Επιστρέψαμε! Ω ποία ώρα τότε και ημέρα φοβερά, τάφοι ανοίγονται και τα κρυπά του σκότους δημοσιεύονται και νεκροί επανέρχονται.

Εσείς το παίρνετε αψήφιστα; Κακώς, κάκιστα. Διότι, όταν βλέπεις επί σκηνής τον Γιωργάκη, τον Σημίτη, τον Σκανδαλίδη, τον Λοβέρδο, τον Βενιζέλο και τους λοιπούς -μην ξεχάσουμε και τον Ραγκούση- να φοβερίζουν τον αντίχριστο του Μαξίμου και να καλούν το πυρ το σοσιαλδημοκρατικόν να κατακαύσει τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, έναν φόβο, ίσως και δύο, τους δικαιούσαι. Όταν εισπράττεις ως μπόνους και τον εύχαρι Μητσοτάκη, μαζί με τη Μαρέβα του, να καλεί σε μέτωπα μεταρρυθμιστικά, μια δήλωση μετανοίας τη σκέφτεσαι. Κι όταν η δροσερά Φώφη εξακοντίζει τη διακεκαυμένη κραυγή «Επιστρέψαμε», τότε ανατριχιάζουν όσοι δεν είχαν πιστέψει στη δεύτερα παρουσία (τους).

Επέστρεψαν λοιπόν. Με πρόσωπα κάπως φαγωμένα, χέρια κάπως αγκυλωμένα, λόγια κάπως παγωμένα, συνθήματα κάπως φθαρμένα. Τους είδαμε στις τηλεοράσεις μας, οι οποίες, ως γνωστόν, ποτέ δεν ψεύδονται. Και αισθανθήκαμε να φτερουγίζει πάνω από τα κεφάλια τους ο αόρατος

στρατός τους των χερουβείμ και των σεραφείμ - χρηματιστήρια, Siemens, εξοπλιστικά, ολυμπιάδες, λεφτά που υπάρχουν και λεφτά που τρώγονται. Σιφοράι και συμφορά της χρεοκοπίας. Γεμάτοι αυτοπεποίθηση και νεκρική ούτως ειπείν ακαμψία μας έδειξαν τον δρόμο της ζωής, χωρίς μια λέξη αυτοκριτικής, συγγνώμης, μετάνοιας - εν απολύτω δικαίω κατήγοροι και εν απολύτω δικαιοματι εξουσιαστές.

Θέλουν πάλι να κυβερνήσουν, να ρυθμίσουν, να μεταρρυθμίσουν, να αποφασίσουν, να διατάξουν. Να φέρουν μαζί τους, επιστρέφοντας, το καθεστώς που έστησαν, για το οποίο δεν βρήκαν μια λέξη μετάνοιας. Να μας γλιτώσουν από κείνους που κατάντησαν την Ελλάδα (τους) Κολομβία - γιατί κι αυτό το ακούσαμε. Κι έτσι σου έρχεται, ανατριχιάζοντας σύγκορμος από τη μακάβρια κομπανία, να αναφωνήσεις, παραφράζοντας τον Φούντα της Στέλλας: «Φώφη, παρ' τους δράκουλες και φύγε. Κρατάω σκόρδα»...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Πόσα θέλετε για να μας τρελάνετε;

Έχουμε και λέμε: Οι δικαστές δεν είναι υποχρεωμένοι να καταθέσουν δήλωση πόθεν έσχες μέχρι να αποφασίσει σχετικά το ΣτΕ (δικαστές θα αποφασίσουν για δικαστές).

Η αρχή προσωπικών δεδομένων (με επικεφαλής πρώην υψηλόβαθμο δικαστικό) γνωμοδότησε ότι δεν χρειάζεται οι δικηγόροι να έχουν POS (ξέρετε εκείνο το μαραφέτι που θα καταγράφει τις συναλλαγές).

Ο Άρειος Πάγος λέει ότι η συστηματική απληρωσιά των εργαζομένων (άλλη είναι φρασεολογία του) δεν συνιστά βλαπτική μεταβολή των όρων εργασίας, εκτός αν διαπιστωθεί δόλος (τρέχα γύρευε δηλαδή) από την πλευρά του εργοδότη ώστε να αναγκαστεί ο εργαζόμενος να φύγει.

Ερώτηση και για τις τρεις περιπτώσεις: Πόσα θέλετε για να μας τρελάνετε;

